

Első fejezet

A KAPUCSENGŐ REGGEL ÖTKOR SZÓLALT MEG: rossz hír, valaki meghalt vagy haldoklott. Imelda ezért ért le olyan gyorsan a lépcsőn hálóingben, majd át az előcsarnok hideg padlócsempéin. Zaklatott volt, az járt a fejében, hogy valaki talán haldoklik.

A pengés így tudott közel férkőzni hozzá, könyök-távon belülre, hogy a nyelet beverhesse Imelda álla alá. Elmetszette az artériát, a vér telefröcskölte a csempét. Vér, üveg, króm – mehetett volna róla egy festmény valamelyik galéria falára.

Megesik az ilyesmi, bár általában nem az Atlanti-óceán partvonalán épült, vadonatúj városokban, és ritkán egy olyan független politikus középkorú feleségével, akinek hála a kormány élete maga a gondtalanság. De azért mesesik. Igen, szégyen-gyalázat. Úgyhogy mindenki szégyellje csak el magát, aztán haladjunk. A hét többi napja villámgyorsan közeledik, és a fékpofáknak lőttek.

Nekem az volt a dolgom, hogy járjak utána, ki és miért; hogy szavanként tizenkét centért szállítsam

a megfelelő tényeket a megfelelő sorrendben. Elegendő tény, egy tisztességes felütés, és talán bővíthet az ágyam alatt porosodó mappa egy kivágott címlappal. Imelda Sheridan meghalt, ami neki pech, de hát, ugye, ami az egyik embernek méreg, a másiknak boldogság.

Akárhogy is, így kezdődött.

Hétfő hajnal volt, három nappal karácsony előtt, és a reggel nem akart többnek látszani annál, ami volt. A hátam mögé gyűrtem egy párnát, sodortam egy spanglit, de csak egy lazát, hogy enyhítsek egy kicsit a szorításon. A szemem égett, a beleim mintha viaskodó csápok lettek volna, a koponyám feszült, mint egy hegymászókötéll. A szoba állott szájszagtól, unott szextől és hideg csikkektől búzlott.

Meggyújtottam a zöldet, és figyeltem, ahogy Denise alszik. Már jó ideje nem néztem így; nem volt rá lehetőségem. Most futhattam neki másodjára, és még mindig nem sikerült visszaemlékezni, hogy elsőre annyira jó volt-e. Alvás közben, nyugodt állapotban úgy festett, ahogy a kora alapján kellett. Harmincon még innen járt, bár azért nem sokkal. Szája sarkában sötét szőrszálak meredeztek, az orra akár túl nagy is lehetett volna, ha a füle valamivel kisebb. Ajka telt, lazacszínű, vállig érő haja gesztenyebarna, vöröses csíkokkal. Szeme nyitott állapotban kerek volt, és barna. Denise úgy gondolta, hogy a csípőjénél leadhatna egy jó három

kilót, de én szerettem, hogy gömbölyű, hogy van mit fogni rajta.

Megérezte a fű szagát, és pislogni kezdett, majd lassan fókuszált. Ásított egyet, és megdörzsölte a szemét. Aztán rezignáltan annyit mondott:

– Kifelé.

– Kizárt, tegnap kóláztam.

Szívtam a spangliból, húztam az időt.

– Kifelé, Harry. Húzzál haza.

– Tudod te, mennyi az idő?

– Pont annyi, hogy kurvára lépned kelljen. – Küldött felém egy fáradt mosolyt, amelyben félig megbánás volt, és félig valami, amit korábban nem láttam tőle. – Ne csináld már, Harry. Tudod, hogy menned kell.

– Jól van, na. Jézusom.

Elnyomtam a spanglit, előhalásztam a pólóm, és összszereztem: az ablaküvegen havas eső kopogott.

– Zuhanyozol velem?

– Felejtsd el, Harry. Nincs meleg víz.

– Faszom, Dee.

Hivatalosan már nem voltunk együtt. Hivatalosan a Régi Negyedben lévő irodám hátsó helyiségében aludtam, mert az állandó patáliázásunk után mindig egy vagyronba került Ben játékainak pótlása.

Zárójelben jegyzem meg, Denise azon dolgozott, hogy leakasszon magának valakit, aki vele együtt vállalja az előző versenyző kölykét is.

Eljátszottam, hogy ezt nem veszem észre; az igazság olyan heg, amelyet nem érdemes túl gyakran kapargatni. Előző este ugyanott voltunk ugyanakkor, ugyananyyi piával. Ez volt minden, és ez sosem elég.

Denise felült, és belebújt egy vékony, fehér pamut köntösbe.

– Csak öltözz fel, Harry, és menj, jó? – kért erőtlen hangon.

Aztán kiment, hogy illusztrálja.

Felöltöztem, és leslattyogtam a lépcsőn. Denise még mindig az előszobában állt, és úgy nézte a telefont, mintha az egy ketyegő bomba lenne. Ben a nappali padlóján feküdt, a tévéből rajzfilm bömbölt, dinoszauruszos papucsot viselt, és a nyakában Action Man-védőszemüveg lógott. Épp arról vakeráltam neki, hogy ha megmarad a hó, építünk egy hóembert, és rárakjuk anyu kabátját, amikor Denise behívott a konyhába. Begyújtott a teáskanna alatt, de nem fordult meg.

– Gonzo üzenetet hagyott neked. Azt mondta, karácsonyra hazajön.

Ezt olyan nyugodtan közölte, mintha Gonzo minden héten csörgött volna. Semmi elcsukló hang vagy reszkető kéz, mintha nem is az lett volna a helyzet, hogy közel négy éve nem hallottunk Gonzo felől.

– Hogy *mit* csinál karácsonykor?

Denise megfordult, és összehúzta magán a köntöst. Az arca sápadt volt, hatalmas, sötét pandaszemekkel nézett rám.

– Gonzo az *öcséd*, Harry.

– Erről nem én tehetek, Dee. Ezt senki sem varrhatja rám.

Megrázta a fejét, láthatóan megbánta, hogy egyáltalán belekezdett.

– Jobb lenne, ha mennél.

Áttaszígt az előszobán, és beállt az ajtóba; reszketett, kerülte a tekintetem, és összefonta maga előtt a karját. Két lépcsőfokkal lejjebb léptem, és kivártam: halogattam a pillanatot, amikor be kell vallanom, hogy a városban hagytam a kocsit.

– Bennek öltöznie kéne. El fog késni a suliból.

– Harry, karácsonyi szünet van. A gyerekeknek ilyenkor nem kell suliba menniük. Nem úgy, mint a felnőtteknek, akik baszottul bármikor vakációzhatnak. Igaz is, karácsony van.

– Tudom, hogy karácsony van. Jézusom. – A talpammal csiszatoltam egy kicsit a küszöböt; a másnaposságtól nyúzott és tompa voltam, és a fű nem segített. A szél belekapott a havas esőbe.

Denise a füle mögé dugta egyik befont tincset, és azt mondta:

– Harry...

– Mi az?

– Ne gondold, hogy a tegnap este miatt...

– Ne bízd el magad.

– Minek bíznám? – Bevittem egyet, de ő se kí-mélt. – Felesleges lenne, mindazok után, amiket tegnap mondtál.

Megpróbáltam volna adni a slágfertiget, de már elkezdte rám zárni az ajtót. Nem csapta, csak zárta. Nekivágtam a havas esőnek, eldöntöttem, hogy majd az irodában megborotválkozom, előbányásztam a cigis dobozt, és rájöttem, hogy egy árva cigipapírom se maradt. Így festett a hetem, pedig még csak hétfő reggel fél tíz volt.

Úgy kilencvenezerre saccolták a városunk népességét, és még ha nem is számoljuk a Sinn Féin tagjait, akik kétszer szavaztak, ez akkor is egy korrekt méretű placc. Pontosan erre építettek. Fogtak egy várost, amelyik békésen elvan a saját dolgaival – azokból meg nincs túl sok –, aztán kizsigerelték. Kirámolták a helyieket a roskatag, betonkockás külvárosi részekre, amelyek a folyó két partján, délen, a tó mögött és a hegyoldalokban terpeszkedtek. Még az öblöt is visszaszorították volna, ha feltételezték volna bárkiről, hogy van akkora idióta, hogy a nedves homokon akarja kényeztetni a lábát. Összedobtak egy új belvárost: betondzsungelt jegybankokból, nemzetközi call centerekből, többszintes bevásárlóközpontokból és egy egyetemnek álcázott szoftverkutató intézetből. Ezek nagy részét amerikai cégek finanszírozták, amelyek nagy részét helyi befekteté-

sek, alacsony kamatozású hitelek és visszaszármasztott profitok tartották életben. Ha kicsit kijjebb mentünk a városban, olyan terepre tévedtünk, amely tele volt fákkal szegélyezett, széles utcákkal: Norman Rockwell nedves álma megvalósult az Atlanti-óceán partján. Ezt az egészet úgy öt év alatt össze is hozták, és senki egyszer sem nevette el magát.

Az irodám a Régi Negyedben volt, abban a városrészben, amely összeért a dokkokkal, északra a nyugat felé kanyarodó folyótól. A Negyed öt vagy hat nyüzsgő épületblokkból állt, amelyeken vasúti sínpárok szántottak át, a hepehupás utcák és sikátorok meg mintha egytől egyig a rakpart felé tekeredtek volna. Túl nagy volt a zaj ahhoz, hogy lakóövezet legyen belőle, a vásárlókedv pedig túl szeszélyes volt ahhoz, hogy megérje bevásárlóközpontokat felhúzni. Úgyhogy a Negyed megtarthatta magának az összes rogyadozó épületét, töredezett járdáját és régi kanálisát.

A Negyed tarka társaságnak adott otthont. Hobók röhögcséltek a deszkás srácokon, akik gúnyosan kacarászva suhantak tova. Piások, csövesek és önjelölt mókamesterek akaszkodtak a járókelőkre, versenyben ugyanazért a szutykos apróért. A nyomorturistáskodó főiskolások meg minden percét kiélvezték annak, hogy lespanolhatnak a homokosokkal, zsebeseikkel és a folyton ügyeskedő suhancokkal, akiknek mindig minden belefért.

Ekkor már jó pár hónapja az irodám hátsó helyiségében lévő kanapén aludtam, és kezdtem hozzászokni ehhez; egyre jobban elvegyültem az utcán flangálók között. Többnyire kedveltem őket, tiszteltem bennük az ambíció teljes hiányát és a közösségi életre való alkalmatlanságukat. Olyanok laktak a Negyedben, akiket megnyugtatót a tudat, hogy két sarokra tőlük van egy zálogos, egy leselejtezett katonai szereléseket árusító bolt meg egy tetoválószalón. A kocsmák ablakának színezett üvege volt, a szex-shopokénak nem, a zsíros kajákat mérő vendéglők tulajainak pedig nem volt annyi esze, hogy gondoljanak erre a megoldásra. Voltak még antikvitások, egy organikus thai kaját kínáló büfé és a kelleténél jóval több antikvárium. A hátsó utcákon meg, amelyek a folyó felé lejtettek, pár autóműhely futtatta az olajozott bizniszt. A bárokban jazzt játszottak, hagyományost és drum'n'bass-est, nyáron a levegőt a pacsuliolaj és az olvadozó kátrány sűrű szaga terhelte. Errefelé éjjelenként már attól beállhatott az ember, ha nyitott ablakkal furikázott.

A Negyedben jól lehetett élni és dolgozni, már ha a csajunk vak volt, az ügyfeleink meg még nálunk is nyomorultabbak. Denise nem volt vak, de a történet itt még nem ért véget. Denise-nek és nekem voltak bizonyos problémáink. Nekem mondjuk csak egy, de Denise, ő aztán szeretett osztozkodni.

Tíz körül értem be az irodába, vagyis ezen a napon sem döntöttem rekordot. Megragadtam a telefont, hogy kávé-t rendeljek lentről, és észrevettem, hogy Herbie üzenetet hagyott. A korai órához képest szokatlanul élénk volt a hangja; Herbie ilyenkor normális esetben vagy aludt, vagy hatás alatt állt, mert ő legalább napi egyszer bódulttá pippantotta magát.

– Harry? ... Harry? Bazzeg... Harry! Húzzál fel Tony Sheridanhez, fel a tóhoz, a versenypálya mögé. A felesége kinyiffant, elvágta a torkát. A zsaruk próbálják titokban tartani a kokót. Pedig szép kis szitu, az adagok a nő táskájában vannak. Csörögj, ha kell útbaigazítás.

Nem kellett. Mindenki tudta, hol lakik Tony Sheridan, leszámítva talán Tonyt azokon az estéken, amikor azt hitte, hogy a Bojanglest menedzselő barnával lakik. A Bojangles kiskorúaknak szánt lebuja volt a folyó közelében, bár annyira azért nem közel, hogy attól kellett volna tartani, hogy egy esetleges áradás elmossa.

Magamhoz vettem a diktafonomat és a jegyzetfüzetemet. Átgondoltam a helyzetet, összeszorított foggal beszívtam egy kis levegőt, megráztam a fejem, és újra átgondoltam: Gonzo hazatérésének híre és egy randa haláleset egy reggelre talán túl sok egy véletlen egybeeséshez. Kinyitottam az iratszekrény alsó fiókját, feljebb toltam az állapját, és kézbe vettem a tömpe orrú .38-ast. Bedugtam az övembe, kényelmesen vesetájékra.

Átvágtattam a kávézó melletti sikátoron, majd a gyaloghídon, egyenesen a parkolóba. Öt percet elpocsékol-

tam arra, hogy próbáltam visszaemlékezni, hová is parkoltam. Aztán visszasiettem a gyaloghídon, és egy erős jobbkaranyarral a rakpart és a taxiállomás felé indultam.

A pohos, pirospozsgás arcú taxis egy szót sem szólt, csak bele-belenézett a visszapillantó tükörbe, néha harapdálta egy kicsit sörtés bajuszkáját, de főleg az önelégtült vigyorgás kötötte le. Hagytam a francba, tudtam jól magamtól is, milyen szarul nézek ki. Fekete, kétrészes öltönyömet tisztességesen elnyűttem, mert csak ez volt a kollekciómban, és hétfőtől péntekig hordtam, az ingeimet pedig addig váltogattam, amíg mindkettő beszürkült. Vékony, fekete nyakkendőm ingyen járt az öltönyhöz, és minden szilveszterkor kibogoztam, hátha mázlim lesz. A cipőm olasz volt, és velúr, mert a nők először a férfiak szemébe néznek, aztán a cipőjükre, nekem meg olyan szemem volt, hogy a nők rögtön sóvárgó pillantásokat vetettek a lábbelimre.

Ebben a szakmában szarul is kell kinézni. Olyan emberekből élek, akik szeretik a márkákat, akik – nem feltétlenül direkt – hangosabban kezdenek beszélni, amikor egy viseltes öltönyöst vesznek észre tőlük két bárshéknyire vagy a poros műnövények mögötti bokszban, az étterem csendes sarkában. Ha egy svindler áldozatául esett pofa besompolyog az ajtómon, épp elég baja van anélkül is, hogy aggódnia kelljen, rosszabb a szerkója, mint az enyém. Ő beéri egy öltönnyel meg egy hozzáillő nyakkendővel. Ez pont elég, és még vállalható.

És mindegyikük sompolyog. Nagy ritkán, sátoros ünnepekkor olyasvalaki is felkeres, aki egyenes háttal és előrszegezett állal érkezik, rejtegetnivaló nélkül. Az ilyenek általában az eltűnt kutyájukat akarják visszakapni.

De leginkább azért nézek ki szarul, mert nem érdekel, hogyan nézek ki; nem engedhetem meg magamnak, hogy érdekeljen. Ha a Régi Negyedben feldobunk egy érmét, háromból két alkalommal az élére esik.

Legutóbb le se esett.

Herbie az ütött-kopott mopedjén fetrengett, könyökével a kormányon; még így is látszott a csotrogányon a papírkorong, amiből kiderült, hogy a tulajja már rég nem fizette be a járműadót. Herbie tekintete homályos volt, a teste reszketett. Fekete gyapjúsapkáját mélyen a fülébe húzta, aludttejszínű arcát rongyos vörös tincsek keretezték, állát és homlokát agresszív kiütések borították.

– Mi a fasz tartott ennyi ideig?

– Anyád nem akarta visszaadni a cipőm.

– Inkább te menj, mint én. – A többszintes villa felé biccentett. Három oszlop tartotta a felső emeletet, amelynek elülső része csupa üveg volt, alatta meg egy kétajtós garázs állt. – Azt gondolják, hogy kinyírta magát.

– Elvágta a saját torkát? – fütyentettem. – Bátor nő.

– Van még egy elméletük. A nő kinyitja az ajtót, az elkövető ráront. A lábánál fogva átvonszolja a nappaliba, miközben a nő rúgkapál. Úgyhogy a tettes fogja a nő egyik konyhakését, és azzal esik neki a torkának, oda-vissza, oda-vissza.

– Ezt ki mondta neked?

– Regan. Szóval, miután befejezi, a nő kezébe teszi a kést, és hagyja, hogy a karja csak úgy leessen. Hogy úgy tűnjön, mintha öngyilkosság lett volna. Hagy pár fehér csíkot a dohányzóasztalon, kicsit elmaszatolja, nyomkod egy keveset a nő ínyére is, aztán bezárja a bazárt.

– Ujjlenyomat?

– Persze, tele van velük a kéré. Ne nézz annyi filmet. Szóval, Regan szerint az emberünk ezután ráérősen folytatja: megtapossa az esküvői fotót, hogy legyen indíték. Meggyújt egy cigit, a dekket a hamutálban hagyja, és marad még egy kis ideig, hogy biztosan kóser legyen minden. A nőhöz hozzá se nyúl. Regan szerint talán profi a csávó, talán csak csupa szar és húgy a nő bugyija. Vagy attól áll fel a cerkája, ha azt látja, hogy egy holttest kivérzik.

– Jó, hogy lehet válogatni. A nő mennyi ideje fekszik ott?

– Passz. Kábé két órája találtak rá.

– Ki van ott? Regan?

– Kilfeather.

– Cikket akar magáról?

– Az kurvaélet.

Kilfeather várt, figyelte, ahogy meglobogtatom a névjegyem az oszlopok mellett álló, öltönyös rendőrnek, és továbbra is csak várt, míg átbújtam a sárga szalag alatt, és elindultam a kátrányos makadámúton. Csak ezután integetett nekem. Nem reagáltam; pont ezt várta tőlem, és utálok csalódást okozni. Figyelte, ahogy közeledek, szája sarkában savanyú fintor bujkált.

– Rigby – szólalt meg végül, és ízlelgette egy kicsit a szót.

– Teljes pompájában. Ki találta meg, Tom?

Az, hogy Kilfeather szabad levegőn volt, már önmagában hírértékkel bírt, még csak azt lett volna hasznos tudni, hogy milyen dinamittal robbantották ki az íróasztala mögül. Közel két méter magas volt, és ormótlan: merő kötelességtudat, vérvörös arc és semmi nyak.

– Ne álmodozz, Rigby.

– Ő találta meg?

– Ki az az ő?

– Tony. Ne szórakozz már, Tom.

Feltartotta hatalmas mancsait, tenyérrel előre, és tolast mímelt.

– Vissza a vonal mögé, Rigby. Ismered a dörgést.

– Azt sem mondhatod meg, hogy ki talált rá?

– Épp zajlik a nyomozás. Semmit se mondhatok.

– Pedig nem szoktál te félnék lenni.

Nem harapott rá. Újra próbálkoztam.

– Szóval, miféle nyomozás ez?

– Szigorúan rutinmunka. És amíg véget nem ér, semmit se mondhatok.

– Tom, ha semmit sem árulsz el, akkor a legrosszabbra fogok gondolni. Tudod, milyen képzelőerőm van, nem jársz jól.

A hangja kőkemény volt.

– Megmondtam, rutinmunka.

Arra gondoltam, egyszer élünk.

– Mert nem öngyilkosság történt?

– Ki mondta, hogy nem öngyilkosság történt?

– Senki. Öngyilkosság történt?

Kilfeather vérvörös arca lángra lobbant.

– Ne szarakodj velem, Rigby. Húzz innen a bűdös francba.

Türelmesen megráztam a fejem.

– Jobb az neked, ha itt vagyok, ahol látsz és hallasz. Tegyéél úgy, mintha csak ketten lennénk, gyertyafény, bor, cigányzene, ami kell.

Motyogott valamit, amiben nem voltak magánhangzók. Továbbra is higgadtan beszéltem.

– Ez csak meló, Tom. Te is teszed a dolgod, én is teszem az enyémet. Csak pár válasz kell, aztán lépek is.

Kilfeather nem reagált, csak átnézett a tó túloldalán lévő versenypálya irányába, valahová a magasba, ahol a hóhatár lehetett volna, már ha eljutottunk volna odáig, hogy elkezd havazni. Igaza is volt. Amikor süttött a nap, a kilátás vagy hús ronggyal növelte a ház árát,

amire csak annyira volt szüksége, mint egy második medencére.

– Na és, mit szólsz a következőhöz, Tom? Elmondom, amit már úgyis tudsz, és ha kihagyok valamit, helyre teszel.

– Miért mennék ebbe bele?

– Hallok ezt-azt. Talán tudok valamit, amit te nem.

– Ez veszélyes terep, Rigby. Bevihetlek információ-elhallgatás, az igazságszolgáltatás akadályozása miatt.

– Mit csináljak, Tom, én mocskosan szeretem.

A válla felett hátrapillantott, a jelöletlen Ford Mondeóra, ami a ház mellett parkolt.

– Na, halljuk, mit tudok? – recsegte.

– Pár órája találták meg, de hogy ki, azt még nem lehet tudni. Fültől fülig elvágták a torkát, olyan mélyen, hogy majdnem a gerincvelő is megsérült. A bugyija érintetlen volt. A dohányzóasztalon kokaint találtak, ami talán fontos, talán nem. Csak a késen volt ujjlenyomat. Konyhakés, recés élű, a nőé. Eddig jó vagyok?

Megint úgy festett, mint aki citromba harapott.

– A kenyérpírtót meg a plüssfigurákat kihagytd.

– Tom, a versenypályánál senki sem követ el öngyilkosságot. Legfeljebb az fordulhat elő, hogy valaki hazamegy innen, és ott. És ki vágja el úgy a torkát, hogy közben majdnem felsérti a gerincvelőt is?

– Imelda Sheridan.

– Lószart. Ki az első számú gyanúsított?

– Te tényleg mindent tudsz.

– Nem olyan nagy ez a város. A verebek meg csiripelnek. Hogy van a férj?

Kilfeather nem volt oda a burkolt célzásért.

– Te beteg vagy, Rigby.

– Sajnos gyógyíthatatlan. Kihallgattátok már?

– Miért hallgatnánk ki?

– Brahiból. Túlórának. Mert akkora görény. Válassz egyet.

– Tegyük fel, hogy kihallgatjuk. Mit kérdeznénk tőle?

– Hogy hol volt, amikor történt. Vagy ez már túl személyes?

– Az öngyilkossághoz nem kellene nézők.

– Tom, te is ismered a statisztikákat. Főleg a férfiak nyírják ki magukat, a fiatal férfiak. Ez a nő meg mennyi is, ötvenvalahány? Van egy palotája, hátul saját teniszpályákkal. Pradákban meg Louis Vuttonokban illegeti magát. A férje közeli spanja a főképviselőnek, és ha ezt a kapcsolatot el is szúrja, még mindig kiprovokálhat magának valamilyen pert, amiből pénzt akaszt le. A nő csak akkor nem szerepel a társasági rovatban, ha újságírósztrájk van. A gyerekek elvannak, mint a befőtt, a srác bentlakásos suliban pihen, a lány esőerdőket ment, áldassék a szentem minden pamutzoknijára. – A lényegre tértem. – Imelda Sheridan miért ölné meg magát?

– A pénz nem minden. Lehet, hogy depressziós volt.

Nem szerettem, hogy Kilfeather ennyire józanul válaszol. Ez azt jelentette, hogy rossz nyomon járok.

– Vagy talán rájött, hogy nincs Téalapó. Ki talált rá, Tom?

– Nem fog menni, Rigby.

– Jézusom, Tom...

A hang a vállam mögül jött; mintha csak egy németül tanuló cementkeverő recsegett volna.

– Kilfeather?

Nem nézett le rám. Én felnéztem, és egy széles fejet láttam, amelyet vékony szálú, szőke haj koronázott meg. Az öltönye egy számmal kisebb volt a kelleténél, de rá egy cirkuszi ponyva is kisebb lett volna a kelleténél. Olyan állta volt, mint Desperate Dannek a képregényben, és olyan mellkasa, amire szélviharban is letehetünk egy helikoptert. Dőlt belőle az állott whisky-szag, erős volt, mint a benziné. Reméltem, hogy a saját érdekében részeg volt, amikor megvette teveszőr nyagkabátját.

Kilfeather felébredt.

– Így van, pontosan. Maga Brady, ugye?

– Civilben igen. De most Brady nyomozó. Ki ez a szarrágó?

– Egy helyi firkász. Rigby a neve.

– Mit keres itt?

– Szaglászik.

– Magából kiváló zсарu lenne. Rigby hogy került ide?

Kilfeather vállat vont, kicsit kihúzta magát, hogy jelezze Bradynek: nem rajong az efféle kikérdezésekért.

– Miért, *mi* hogy kerültünk ide? Rigby is úgy, hogy hallott a gyilkosságról, és azt gondolta, hogy talán érdemes megnézni a helyszínt.

– A belvárosban hallott róla?

– Gondolom.

– Kitől?

Kilfeather vállat vont.

– Ki a franc tudja?

– Kurva gyorsan derítse ki, különben bekerül a jelentésembe. Mit mondott neki?

Kilfeatherben felment a pumpa, az arca megint lángolt.

– Semmit – köpte ki a szót.

– Ahhoz képest eltartott egy darabig.

– Rigby azt hiszi, hogy a nő nem öngyilkos lett.

Helyre raktam.

– Hogyan?

– Azt mondtam neki, hogy ez egy folyamatban lévő nyomozás, de a jelek öngyilkosságra utalnak. Ennyit magától is tudott.

Brady köpött egyet, és feljebb rántotta az övét.

– Legközelebb küldje hozzám. Vagyis nem, inkább csukja le.

– Igenis. Milyen váddal?

Brady most először mért végig, tetőtől talpig, de csak a szeme sarkából.

– Ócska a cipője – vetette oda. – És Kilfeather!

– Mi az?

– Ha még egyszer visszapofázik, elkenem az orrát.

Visszament a Mondeóhoz, rágyújtott, és még elkapta, amint Kilfeather vadul forgatja a szemeit. Az orrához emelte a kezét, lassan és finoman végighúzta rajta, úgy-hogy Kilfeather inkább rám szórta a szikrákat. Vettem a lapot, és leléptem.